

Gerhard Schaar

Gerhard Schaar je rakouský lezec a fotograf, který, když je náhodou doma, žije v Maltatalu a jenž mohl (i díky našemu časopisu) předvést na letošním „Festáku“ v Teplicích skvělé promítání. Strávili jsme spolu asi půl dne, kdy šel s námi do skal – fotit. Příjemný chlápek. A jelikož se jeho promítání skutečně líbilo (nebylo jenom o lezení, nýbrž i o lidech), domluvili jsme spolupráci. V některých z příštích Montan přineseme Gerhardovy informace o lezení mimo Evropu. Série má zatím pracovní název: *Climb the World*, u kterého zřejmě zůstaneme.

T. R.

G.S., projekt, domovská oblast Maltatal, Rakousko

Jak by ses několika slovy představil?

Jmenuji se Gerhard Schaar a lezu od 17 let. Vyrůstal jsem v malém horském údolí v Rakousku a lezení mi otevřelo úplně nový svět, svět cestování, poznávání přátel, rozšiřování myšlenkového a kulturního horizontu. Mám moc rád pobyt venku, výzvy, když mám nějaké cíle a dosahuji jich. Už jsem po světě cestoval dvakrát a moje zvědavost pořád nemá dost. Doufám, že ve světě uvidím ještě víc hezkých míst, získám víc dobrých přátel a budu si užívat lezení. Moci z lezení žít (psát články, dělat prezentace, prodávat fotky) je skvělá věc, doufám, že budu moci v tom, co mám tak rád, pokračovat.

Jak jsi začal s lezením? A kdy jsi mu definitivně propadl?

Začal jsem lézt, protože jsem viděl v televizi dokument o horolezectví, co pojednával o lezení na velké stěny v USA. Koupil jsem si potom lezečky a začal lézt na stěny v naší vesnici, které byly z velkých žulových kvádrů. Byla to legrace, neměli jsme vůbec ponětí, co máme dělat! Zkoušeli jsme tehdy dokonce lézt s lanem, které jsme našli u kamaráda, a jedním jediným sedákem. Páni, to byl děs, když o tom dnes zpětně přemýšlím. O bezpečnostních uzlech a zacházení s lanem jsme nevěděli nic. Krátce poté jsme se připojili k horolezecké skupině na naší škole, kde nás naučili základy. Už od první chvíle „opravdového“ lezení jsem věděl, že tohle je to pravé.

Kdo je tvůj lezecký idol? Proč?

Nemám žádný konkrétní vzor, protože mě inspiruje mnoho lezců, především ti, kteří jsou v lezení na vysoké úrovni a zůstanou normální, jsou to prostě dobří a normální lidé.

Co považuješ za své největší lezecké úspěchy?

Při lezení některých cest na El Capa jsem se cítil opravdu prima. Třeba „Zodiac“ nebo „Free Rider“ (přesto jsem dal jen 29 lanových délek!). Potom tu bylo pár prvovýstupů, byl to báječný pocit utéct z linií a zvládnout prvovýstup, někdy po urputné snaze a spoustě pokusů :-)

V cestě jaké obtížnosti se cítíš natolik v pohodě, že bys ji klidně lezl sólo?

Pokud myslíte „nezajištěné sólo,“ lezení bez lana, tak záleží na stylu. Obtížnosti tady nemají žádný význam, jde výhradně o duševní stránku věci, na 6a se můžete vyděsit k smrti a na druhé straně v klidu skolíte 7b.

Do které lezecké oblasti se rád vracíš?

Yosemite, Bugaboos, Val di Mello, Dolomity, Maltatal, Jižní Alpy na Novém Zélandě, Modré hory, Arco.

Jaké cesty, myslíš, polezeš za deset let? A za třicet?

Doufám, že za deset let zvládnu věci v Patagonii a v pohoří Karakorum. A za třicet let doufám, že prostě polezu jedno co.

Máš nějakou slabost nebo zlovyk, které bys nám mohl prozradit?

Jo, samozřejmě – přinesu velké množství dobrého jídla a všichni ho spolu sníme. Další

